

SLUŠNOST nad ZÁKON

*„Neustavujte si žádný řád nad ten, který jsem vám určil,
a nevyhlašujte zákon jako zákonodárce, aby vás tím nespoutali.“
(gnostické evangelium Marie z Magdaly)*

Tak jako slévačská forma umožňuje odlišení, jímž sama není, tak možnost není možné, řád není tím, co je uspořádáno a zákon není tím, co uzákonňuje (uzákoněným). A protože je zákon ustanovením, je zákonem již samotná Ústava („řád... který jsem vám určil“). Ústava (zákon) tedy není k tomu, aby ustanovovala jiné Ústavy (zákony), ale k tomu, aby ustavovala práva a povinnosti. Tzn., že tzv. „prováděcí zákony Ústavy“, jsou „uzákoněné zákony“, což je tautologický protimluv. Prováděcí zákony Ústavy jsou falešné „zákony“, jež jsou v pravdě literou nezákonnosti! Není-li např. Ústavou uzákoněna daň, nemá nikdo právo daně vybírat a nikdo povinnost daně platit. V takovém případě nelze daně vymáhat jinak než nezákonně, aktem zjevně zvlé (jako výpalné), či aktem pokrytecké zvlé, odvolávající se na falešné mimo-ústavní zákony. Falešné zákonodárství nám sugeruje, že zákony jsou kvůli dodržování zákonů (zákonnosti), takže, ať už je prý zákon jakýkoliv, je třeba ho respektovat. Absurdnost této zákonické ideologie se nejnázorněji projeví při zpětném posuzování zločinů minulosti:

A/ ...jsou-li posuzovány podle tehdy platných zákonů (jako např. zločiny komunismu), jeví se být zákonné, takže jejich posouzení není zpětné, ale jen opakované (opakuje tehdejší soud).

B/ nejsou-li posuzovány podle tehdy platných zákonů (zločiny nacismu v Norimberku), jeví se být podle pozdějších zákonů nezákonné, čímž jsou ovšem za „nezákonné“ prohlášeny také tehdejší zákony.
„Nezákonný zákon“ je ovšem tautologický protimluv stejně jako „uzákoněný zákon“.

Zákonická zásada: „ať je zákon jakýkoliv, je třeba ho respektovat“ se takto jeví být bezzásadová neboť někdy se uplatňuje (A) a někdy (B), podle toho, jak se kdy hodí...

Charakter zákona (zda je či není spravedlivý) nelze posuzovat z hlediska jiného zákona, neboť by i jeho charakter bylo třeba posoudit z hlediska jiného zákona, atd. do nekonečna. Charakter zákona lze posoudit jen z hlediska spravedlnosti (slušnosti), nebo z hlediska práva a povinnosti. Tzv. odborníci na zákony (zákoníci) však tvrdí, že spravedlností a právem je samotný zákon a slušnost prý nemá se zákony nic společného. To je ovšem tendenční lež!

Že spravedlnost není zákonem, je zřejmé již ze skutečnosti, že zákon může být nespravedlivý.

Že právo není zákonem, je zřejmé již ze skutečnosti, že právo (a povinnost) je tím, co je zákonem teprve ustaveno.

Zatímco právo a povinnost lze ustavit zákonem, spravedlnost (slušnost) zákonem ustavit nelze. Naopak, zákon by měl (ale nemusí) respektovat spravedlnost. Tzn., že:

zákon je mezi spravedlností a právem

Spravedlnost (slušnost) zákon předchází (pokud je respektována zákonodárcem), právo a povinnost po zákonu následuje (je zákonem ustavena). Nerespektuje-li zákon spravedlnost (slušnost), ustavuje na jedné straně práva bez povinností, na druhé straně povinnosti bez práv. To má za následek zneužívání práva oprávněnými a bezpráví vůči povinným (jejich poškozování). Neslušné zákony nejen nechraňují poškozované, ale všemožně protěžují škůdce. Neslušné zákony dbají preventivně o to, aby škůdci nemohli být poškozeni, aby nemuseli nahrazovat způsobené škody, aby byla míra škody stanovována co nejnevýhodněji pro poškozené (např. odečítáním tzv. amortizace), aby škůdci nemuseli hradit náklady na jejich vypátrání, dopadení, usvědčení, odsouzení a potrestání (to musí hradit poškození z daní), aby škůdci nepozbyli občanská práva a mohli tak škodit opakovaně (recidivně)... atp.

Zkrátka, neslušné zákony škodí tolik, co samotní škůdci, proti nimž jsou prý namířeny...

Falešný (mimoústavní) zákon představuje také jakýsi abstraktní případ, podle něhož jsou posuzovány konkrétní případy, jež nejsou nikdy stejné, ale více méně jen vzdáleně obdobné. Falešný zákon je jako mytické „Prokrustovo lože“, do něhož lapka Prokrustés (zákoník) kladl své oběti tak, že kdo byl menší toho natahoval, kdo byl větší toho osekával...

A jako Ústavou (zákonem) nelze uzákonňovat jiné zákony (pod-ústavní „uzákoněné zákony“), tak ani Ústavu nelze ustavit jinými zákony (nad-ústavním „ustavením Ústavy“):

není zákona mimo zákona (nad či pod Ústavou)!

Ani obsahově spravedlivá Ústava (zákon) ovšem nerespektuje spravedlnost (slušnost), je-li někomu vnučena jednostranným aktem („*nevyhlašte zákon jako zákonodárce, aby vás jím nespoutal*“), ale jen je-li přijata na základě dvoustranné smlouvy mezi lidmi (mezi každým jednotlivcem a ostatní společností), kteří se z vlastní volby zavazují Ústavu respektovat. Účastníkem takové smlouvy tedy nemůže být nikdo v roli zákonodárce, ale pouze v roli přijímajícího zákon.

Tzn., že nejdříve musí vzniknout Ústava (pravidla hry) a teprve potom může být podle ní ustaveno příslušné sociální společenství (hrána hra). Nepřiznává-li Ústava sociálního společenství (organismu) práva a povinnosti všem způsobilým jednotlivcům, mohou si práva osobovat jen někteří a povinnosti vnučovat ostatním, a to buď zjevně hrubým násilím (nadústavní nespravedlností otrokářů), či pokrytecky, prostřednictvím falešných zákonů (podústavním bezprávním zákoníkům)...

Sociálním společenstvím (organismem) ovšem není pouze tzv. „stát“, ustavený státní Ústavou, ale v rámci vyššího společenství mohou existovat také nižší společenství, ustavovaná nižšími Ústavami. V rámci Ústavy TSO (metodika horní trojnosti a její vztah k dolní trojnosti) tak mohou existovat také nižší Ústavy, Ústavy jednotlivých organizací dolní trojnosti (Občanská smlouva, Stanovy HO, Autorské právo). V rámci nižších Ústav pak mohou existovat ještě nižší Ústavy (např. manželská smlouva, Ústava spolku filatelistů atp.). Součástí Ústavy TSO se tak stává celá hierarchie Ústav, přičemž všechny Ústavy mají charakter smlouvy. Dostane-li se pak do smluv nižšího řádu něco v rozporu s Ústavou vyššího řádu, prohlásí to občanský soud automaticky za neplatné. Vzejde-li někomu z neplatného ustanovení nižší smlouvy neoprávněný prospěch, odsoudí jej občanský soud jako škůdce k náhradě škody poškozenému (druhé smluvní straně). Při uzavírání nižších smluv tak není třeba nijakých „odborníků“ na zákonické slovíčkaření, v obavě z nezvratného poškození zchytralostí druhé smluvní strany.

Právě zákonické slovíčkaření je základem falešných (neústavních) zákonů, plných právních kliček a mezer v zákonech, umožňujících různé výklady téhož „zákona“, jimž bezelstný laik nerozumí, zatímco vychytralý znalec (zákoník) z nich může těžit (na úkor laika), pod zlomyslným heslem: „Neznalost zákona neomlouvá!“ Tato záplava neslušných zákonů nejen sociální kolize neřeší, ale sama je vytváří, neboť je tu především proto, aby umožňovala parazitní existenci zákoníků (zákonodárců, soudců, právníků atp.).

Uvedené zákonické zlořády nahrazuje TSO slušností (spravedlností), respektovanou hierarchií Ústav TSO, vychovávající své občany k vědomí odpovědnosti. Pouze respektování slušnosti je totiž s to spolehlivě řešit veškeré sociální problémy, aniž připouští promlčitelnost povinnosti nahradit způsobenou škodu. Ač to v hierarchii Ústav TSO není nikde výslovně řečeno, přece spolehlivě řeší např. narkomani, aniž kvůli tomu zakazují přírodě produkovat konopí, lysohlávky atp. Obtěžuje-li totiž někdo své okolí (neslušným chováním, kouřením atp.), hrozí mu jako škůdci nejen odsouzení k náhradě škody, ale také ztráta občanských práv. Pod „knotou“ občanského poručníka se pak již sotva dostane k omamným látkám, které nebude mít ani čím zaplatit (a kde pak není odběratel, tam není ani dodavatel). Obdobně nevýslovně řeší TSO např. otázku imigrace. Cizinec, jemuž žádný plnoprávný občan neposkytne azyl (jako poručník, hostitel, hoteliér atp.), může totiž obcí procházet (např. jako turista), nemůže se v ní však usadit (dočasně ani trvale). Zkrátka, k řešení všech sociálních problémů stačí v TSO jen hierarchie Ústav respektujících slušnost a přijímaných ze svobodné vůle odpovědného občana, vybaveného potřebnými ústavními pravomocemi, s odpovídajícími povinnostmi. Na rozdíl od totalitních režimů, jsou totiž v TSO občanská práva přiznávána pouze lidem způsobilým, nikoli sociálně nepřizpůsobivým...

Svého času si formani a speditéři nedokázali (spíše nechtěli) představit dopravu bez koní. Obdobně si dnes zákonické mozky neumí představit společnost bez jejich neslušných zákonů. Odtud jejich tendenční argumentace proti TSO...